noul

„Excentric Club”

ționale aventuri sportive

83

ÎN GHIARELE PASIUNII

ÎN GHEARELE PASIUNII

Colecţia: Noul Excentric Club
Nr. 83

CUPRINS

CUPRINS..2
PREFAŢĂ..3
I. TATĂ ŞI FIU..4
II. SIDONIE CARNOT...9
III. O PROFEŢIE...14
IV. PĂCĂLITĂ..19

PREFAŢĂ

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul «Excentric Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi atingă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

În afară de aceasta, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S-a pus însă condiţia ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membrii clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy, energia sa, precum şi amorul său propriu.

Percy Stuart semnă condiţiile, primind apoi de la mister William Spencer, preşedintele clubului, o scrisoare care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvarea primei însărcinări, i se înmână o altă scrisoare, conţinând cea de a doua misiune.

....

Sau succedat apoi şi alte însărcinări. Iat-o pe cea de a 83-a:

Cea de a 83-a însărcinare

După cum suntem informaţi, fiul lui mister Winegger, un distins membru al clubului nostru, a căzut victima unei fatale pasiuni. Percy Stuart trebuie să-l salveze.

Excentric Club.

I. TATĂ ŞI FIU

Martin Winegger şedea trist la biroul său, sprijinindu-şi în mâini capul încărunţit. Era frământat de un necaz de care nu putea scăpa, cu toată imensa sa avere şi în pofida spiritului său de om răzbătător şi priceput în afaceri.

După câteva minute, el se sculă de la birou, plimbându-se enervat prin cameră…

Mai târziu, se auzi o bătaie uşoară la uşă, iar în birou intră un tânăr foarte elegant, în vârstă de vreo douăzeci de ani.

Era Burdett, fiul bătrânului Winegger. După ce îşi puse pălăria şi bastonul pe un scaun, el îşi salută politicos părintele.

— Mi-ai trimis vorbă că vrei să-mi spui ceva, tată! Iată, am venit! Dar, te rog, cât mai pe scurt, căci sunt aşteptat şi nu pot să fiu nepunctual!

— Îmi închipui eu de cine eşti aşteptat! îi răspunse bătrânul. E vorba de aceeaşi persoană despre care vreau să-ţi vorbesc şi eu. Discuţia noastră comportă însă multă importanţă şi dacă va dura ceva mai mult, franţuzoaica ta va avea bunăvoinţa să aştepte puţin! Cred că ceea ce vreau să-ţi spun acum, spre a te împiedica să comiţi o mare greşeală şi pentru a-ţi salva fericirea vieţii tale, e mult mai important decât…

Burdett făcu un gest de dezaprobare.

— Iarăşi vechea poveste! Vrei să-mi faci morală, vrei să-mi…

Dar bătrânul îl întrerupse.

— Vreau să-ţi spun un lucru, pe care ca părinte nu ţi l-aş fi spus, dacă chestiunea n-ar fi atât de gravă. Dacă aş şti că e vorba numai de un simplu capriciu din partea ta, n-aş avea nimic împotrivă. Dar ştiu foarte bine că tinerii din ziua de azi sunt încăpăţânaţi şi că vor să trăiască aşa cum le place. Am fost şi eu odată tânăr, dar îţi poţi spune că nu m-am purtat niciodată ca tine, căci nu aveam banii necesari pentru aşa ceva. În tinereţe eu am fost nevoit să muncesc. N-am îndrăznit să mă împotrivesc voinţei părinţilor mei. De aceea îţi voi spune pe scurt părerea mea: lucrurile nu mai pot continua aşa!

— Ce nu mai poate continua, tată?

— Trebuie să rupi legăturile tale cu domnişoara Sidonie Carnot! Îţi ordon lucrul acesta, căci sunt în joc existenţa şi bunul nostru renume!

Tânărul Winegger se înroşi la faţă. El ridică mândru capul şi răspunse:

— Şi dacă îţi răspund, tată, că nu mă voi despărţi de ea? Şi dacă îţi spun că ea va deveni soţia mea?

— În cazul acesta, te întreb cu ce drept te gândeşti la o căsătorie? Eşti abia în vârstă de douăzeci de ani!

— Vorbesc cu dreptul bărbatului care iubeşte o femeie!

— Aşa! Crezi oare că franţuzoaica aceasta e femeia pe care ţi-a predestinat-o soarta?

— Nu-mi vorbi de soartă, dragă tată! Eu nu cred în astfel de fleacuri. Iubesc din tot sufletul pe domnişoara Carnot şi mă voi căsători cu ea! D-ta nici n-ai găsit de cuviinţă să faci măcar cunoştinţă cu ea.

— Să mă ferească Dumnezeu de aşa ceva! Eu am griji mai importante. E adevărat că am refuzat s-o cunosc personal, dar află că n-am renunţat să mă informez asupra persoanei şi felului ei de viată. Mi-am cules informaţii precise, aşa că acum cunosc foarte bine viaţa acestei femei. Poftim, citeşte şi tu scrisoarea aceasta!

Bătrânul Winegger scoase din biroul său o scrisoare, care conţinea patru coli de hârtie, scrise la maşină. Apoi, îşi aprinse o ţigară, pe care o fumă nervos, în timp ce fiul său se aşezase la birou, citind scrisoarea. Din nou, faţa tânărului se înroşi. În ochii lui strălucea furia şi indignarea.

În cele din urma, mototoli scrisoarea, aruncând-o furios pe covor.

— Acestea sunt minciuni ordinare! exclamă el.

Recăpătându-şi calmul, bătrânul ridică scrisoarea de pe jos.

— Informaţiile acestea m-au costat cinci sute de dolari. Poate că pentru tine n-au valoare, dar pentru mine sunt foarte importante. Pinkerton nu spune niciodată minciuni şi nu dă nicio informaţie înainte de a cunoaşte bine persoana în chestiune. Înţeleg că nu-ţi convine conţinutul acestei scrisori, căci cuprinde lucruri prea puţin măgulitoare cu privire la aleasa inimii tale. E o simplă aventurieră, care a dus o viaţă destrăbălată la Paris! O fiinţă care face afaceri din frumuseţea ei! Acum a venit la New-York spre a găsi un prost de bogătaş care s-o ia de soţie. Şi, după cum văd, e pe cale să-şi ajungă scopul!

Bătrânul Winegger se apropie de fiul său, îl bătu cu mâna pe

umeri şi continuă:

— Un singur lucru ţi-l pot spune de pe acum. Atât timp cât te pot eu opri, tu nu vei cădea victima ei. Îţi spun deci încă o dată: nu te mai gândi nicio clipă la această femeie! Îţi pun în vedere că, dacă nu mă asculţi, te voi goni din casă şi te voi dezmoşteni! Îmi eşti singurul copil şi ţin mult la tine! De aceea, nu vreau să fii nenorocit! Atât îţi spun: femeia aceasta nu va primi absolut nimic din averea mea! De lucrul acesta te pot asigura!

Tânărul Burdett se ridica nervos de pe scaunul său.

— Iar eu, îţi spun, tată, că ai fost indus în eroare. Sidonie Carnot face parte dintr-o familie foarte onorabilă, care a jucat un rol important în Franţa. Din nefericire, toate rudele i-au murit, iar ea a rămas orfană. Sunt de acord cu tine că acum ea se află într-o situaţie grea materială. E în perspectivă însă să intre în posesia unei mari moşteniri. Deci, nu cerşeşte banii tăi!

— Nu-i cerşeşte, dar ar vrea să mi-i ia! Pentru aceasta, are nevoie de ajutorul unui prost, pe care, după cum văd, l-a şi găsit!

— Tată, eu nu-ţi pot tolera să vorbeşti astfel despre Sidonie!

Martin Winegger zâmbi ironic.

— Vorbesc cum îmi place! răspunse el. Ştii acum ce părere am despre această femeie. Poţi face deci ce vrei. Eu ţi-am spus ce am avut pe suflet şi mi-am făcut datoria mea de părinte!

Burdett îşi luă pălăria şi bastonul. Avea ochii plini de lacrimi.

— Tată, ştii că am ţinut întotdeauna foarte mult la tine! De ce mă pui deci într-o dilemă atât de grea? Mai chibzuieşte asupra acestei chestiuni, înainte de a-ţi spune ultimul cuvânt!

— L-am şi spus!

— Atunci, nu pot schimba nimic. Adio!

Burdett părăsi repede camera, iar tatăl său se uită îngrijorat după el. Dar nu-l chemă înapoi. Ştia că fiul său nu e primul în stare să comită cea mai mare prostie din cauza unei femei. Ca părinte, făcuse tot posibilul să-şi ajute fiul.

Chiar a doua zi dimineaţa, bătrânul milionar avu prilejul să constate urmările discuţiei pe care o avusese cu fiul său. Bătrânul său servitor îi comunică:

— Domnişorul nu s-a întors deloc acasă în noaptea trecută. Pe biroul său am găsit o scrisoare pentru dvs.

Bătrânul Winegger luă repede scrisoarea. Când o citi, el se

făcu palid ca ceara. Apoi, exclamă:

— Fiul meu a plecat!

— Dumnezeule, dar unde a plecat?

— A părăsit ieri New-Yorkul, împreună cu franţuzoaica lui. Au plecat la Paris.

— Şi nu se mai poate face nimic?

— Cred că nu! Probabil că imediat ce vor ajunge la Paris, se vor căsători. Asta e îngrozitor! Pasiunea fiului, meu e mai tare decât simţul lui de onoare.

— Poate ar fi bine să consultaţi un avocat?

— Ce ar putea să-mi ajute un avocat? Să plece la Paris pe cheltuiala mea şi să nu ajungă la niciun rezultat pozitiv? Dar, stai! Mi-a venit o altă idee. Nu sunt oare membru al clubului Excentric?

— Vreţi să cereţi sprijinul clubului în această chestiune?

— Sigur! Membri clubului sunt oameni pricepuţi şi îndrăzneţi, care găsesc soluţii chiar pentru cazurile cele mai complicate.

Şi, într-adevăr, după o jumătate de oră, mister William Spencer, preşedintele clubului Excentric, primi vizita lui Winegger.

— Dar ce s-a întâmplat, Winegger? îl întrebă el. Trebuie să fie ceva neobişnuit, dacă mă vizitezi la o oră atât de matinală.

— Vreau să cer sfatul dvs.!

— Mă rog! Dar despre ce e vorba!

— E vorba de fiul meu, care se află într-un mare pericol!

Apoi, Winegger povesti preşedintelui clubului tot ce ştia despre legăturile fiului său cu franţuzoaica, arătându-i şi informaţiile pe care le primise de la biroul de detectivi şi adăugând că cei doi tineri părăsiseră New-Yorkul în noaptea trecută.

Mister Spencer clătină din cap.

— Chestiunea e destul de gravă. Fiul d-tale e sub influenţa unei pasiuni. Ştiu prea bine că o femeie rea e în stare să distrugă viata unui bărbat. Te cred că n-ai putut să-ţi convingi fiul să nu comită această prostie. În astfel de cazuri, intervenţia părinţilor e zadarnică. Mai repede ajung la un rezultat bun străinii.

Bătrânul Winegger oftă.

— Care străin ar vrea să-şi asume o sarcină atât de grea şi

de penibilă?

— Cunosc numai un singur om care ar face-o, dacă i-am impune aceasta ca o datorie.

— Cine?

— Percy Stuart!

— Ah, Percy Stuart! E adevărat că tânărului acestuia i-a reuşit tot ce a vrut. Va consimţi însă să-mi dea ajutorul? Are oare el timp pentru aşa ceva?

Spencer zâmbi.

— Chestiunea e foarte simplă. În seara aceasta, avem o şedinţă a membrilor clubului. Sper că vei fi şi d-ta prezent, dragă Winegger şi că îţi vei pleda singur cauza. Însărcinarea pe care o voi da lui Percy Stuart va fi ca din partea clubului. Va trebui să salveze pe fiul d-tale din ghearele pasiunii pe care o are faţă de această franţuzoaică.

— Ideea e excelentă! Dar oare membrii clubului vor fi de acord cu propunerea noastră?

— Pentru ce nu? Cred că însărcinarea aceasta e destul de grea. Sunt sigur că vom avea şi votul lui Mac Hollister!

Mister Spencer nu se înşelase. Chiar în seara aceea, clubul Excentric dădu lui Percy Stuart cea de a 83-a însărcinare, prin care i se cerea salvarea tânărului Winegger.

II. SIDONIE CARNOT

Burdett şi Sidonie Carnot plecaseră într-adevăr la Paris, unde locuiau într-un frumos apartament al unui hotel elegant. Percy Stuart plecase după ei şi aflase numele hotelului în care locuieşte tânăra pereche.

El reuşise să culeagă destule informaţii cu privire la Sidonie Carnot. Dar aceste informaţii nu erau deloc măgulitoare pentru ea. Sidonie era cunoscută ca o femeie foarte cochetă şi uşuratică. Se ştia că încearcă să atragă în mrejele ei pe bărbaţii bogaţi, spre a-i stoarce de bani.

Cum tânăra franţuzoaică era de o frumuseţe răpitoare, mulţi bărbaţi îi căzuseră victime.

Nimeni nu cunoştea numele tatălui ei. Era fiica unei spălătorese. La vârsta de numai 12 ani, Sidonie Carnot colinda străzile Parisului, ca florăreasă. Se dezvoltase apoi foarte repede, devenind de o frumuseţe răpitoare. Dar purtarea ei dădea de gol mediul în care fusese crescută.

Într-o bună zi, Sidonie fusese descoperită de directorul unui teatru de operete, care o angaja ca baletistă şi coristă. Dacă Sidonie ar fi avut ceva talent, cariera i-ar fi fost asigurată. Dar frumoasa fată nu putea să cânte. În afară de aceasta, era nedisciplinată şi întârzia mereu la repetiţii. Din cauza aceasta, fusese concediată.

Apoi, Sidonie dusese o viaţă destrăbălată. Decăzuse din ce în ce mai rău şi cu siguranţă că s-ar fi pierdut în mocirla străzilor, dacă într-o bună zi n-ar fi întâlnit un bătrân bogătaş, care îşi propuse s-o salveze. Bătrânul acesta era într-adevăr un om de suflet. O luase în casa lui şi îi oferise tot confortul, încercând să-i schimbe purtările şi felul de viaţă. Bătrânul ţinea la ea ca un părinte. Fiind şi bolnav, se ataşase tot mai mult de ea. Înainte de a muri, îi lăsă prin testament toată averea lui.

După moartea bătrânului, Sidonie Carnot moşteni o avere de patru sute de mii de franci. Ar fi avut prilejul să înceapă o viaţă nouă şi liniştită. Dar ea risipi în scurt timp întreaga avere, rămânând din nou săracă şi înglodată în datorii. De aceea, se puse să-şi caute prieteni noi şi bogaţi.

Între cei care căzură în mrejele ei, fu şi un american bogat, care avea mari plantaţii în Statele Unite. Acesta se îndrăgostise

de ea, hotărându-se s-o ia în căsătorie. Plecară împreună în America, urmând ca după sosirea lor la New-York să se căsătorească. Dar în timpul călătoriei cu vaporul, capricioasa Sidonie făcu constatarea că viitorul ei soţ nu e deloc simpatic. Firea lui cinstită o plictisea. De aceea, când ajunse la New-York, se folosi de prima ocazie spre a şterpeli din portmoneul americanului câteva mii de dolari, dispărând apoi fără de urme. Americanul se consolă foarte repede, întorcându-se la plantaţiile lui, iar Sidonie Carnot rămase la New-York. Cu banii furaţi începu o viaţă luxoasă, dându-se drept descendenta unei familii nobile din Franţa.

În felul acesta, avu prilejul să cunoască pe Burdett Winegger. Tânărul acesta naiv o crezu pe cuvânt, că e strănepoata marelui filantrop francez Carnot. Credea bineînţeles şi în sentimentele ei de dragoste.

Fireşte că Sidonie se interesase mai întâi de situaţia tânărului, aflând că e singurul fiu al bătrânului milionar Winegger. Îşi făcu planul să devină soţia lui. Dar nu pentru că îl iubea, ci numai spre a intra în averea de milioane a tatălui lui. Văzând că se loveşte de împotrivirea bătrânului, determină pe naivul tânăr să fugă cu ea.

Ajungând la Paris, începură pregătirile în vederea căsătoriei. Aveau nevoie însă de unele acte, aşa că mai trecu ceva timp.

Percy Stuart obţinuse uşor toate aceste informaţii. Îşi dădu imediat seama că însărcinarea pe care o primise din partea clubului Excentric e destul de grea, întrucât tânărul Burdett era naiv şi încăpăţânat. Totuşi, misiunea dată de clubul Excentric trebuia dusă la bun sfârşit.

În primul rând, Percy Stuart se hotărî să reînnoiască neapărat cunoştinţa cu Burdett. Ei se cunoscuseră destul de bine la New-York. Percy găsise destul de simpatic pe tânărul Winegger, iar acesta vizitase de câteva ori pe Percy, spre a vedea interesantele lui colecţii. Se împrieteniseră, cu toată deosebirea de vârstă dintre ei.

Percy Stuart se duse la hotelul unde locuia Burdett. Se anunţă, iar acesta îl primi, puţin încurcat.

— Ah, vechiul meu prieten Percy Stuart! Ce păcat că anumite împrejurări nu-mi permit să mă bucur aşa cum se cuvine de această revedere!

— Cunosc foarte bine împrejurările acestea şi tocmai de

aceea am venit la d-ta!

— Sper însă că nu trimis de tatăl meu!

— Ba da! Bătrânul d-tale tată e foarte supărat că ai fugit de acasă şi ar vrea să te înapoiezi cât mai curând.

Dar Burdett clătină din cap.

— Niciodată! Aceasta se va întâmpla numai atunci când tata îmi va permite s-o aduc şi pe Sidonie Carnot ca soţia mea!

La invitaţia lui Burdett, Percy se aşeză într-un fotoliu. Apoi, răspunse:

— Ştii prea bine, dragă Burdett, că tatăl d-tale nu va consimţi niciodată la această căsătorie! Spune-mi, te rog, sincer: ai încredere în prietenia mea?

— Apreciez foarte mult sentimentele d-tale de prietenie.

— Permite-mi atunci să vorbesc în interesul d-tale!

— Sunt convins că ai să-mi vorbeşti cu toată sinceritatea. Dar d-ta nu o cunoşti încă pe Sidonie. Vreau să ţi-o prezint.

— Dă-mi voie ca, deocamdată, să renunţ la această onoare. Vreau să-ţi pun o întrebare: eşti convins că, într-adevăr, Sidonie Carnot te iubeşte?

— Da! Ea n-a iubit pe nimeni altul şi nici nu va mai iubi un alt bărbat!

— Nu crezi că te înşeli, Burdett? În definitiv, orice fată spune lucrul acesta când vrea să se mărite.

— Sidonie e sinceră! Ea şi-ar jertfi chiar viaţa pentru mine, dacă ar fi nevoie.

— Asta n-o cred! Permite-mi să-mi spun părerea! În astfel de chestiuni, am multă experienţă. Gândeşte-te, de pildă, la următorul caz: dacă d-ta şi Sidonie v-aţi afla într-un pericol de moarte, la salvarea cui s-ar gândi ea mai întâi?

— Cu siguranţă că s-ar gândi mai întâi la mine!

— Şi eu îţi spun, că s-ar gândi numai la ea!

— Asta nu e adevărat!

— Dar dacă ar fi aşa? Dacă într-o bună zi te voi convinge de lucrul acesta, vei fi dispus s-o părăseşti?

— Cred că dacă aş constata lucrul acesta, aş rămâne atât de decepţionat, încât n-aş mai putea s-o văd în ochi! Eu caut femeia a cărei dragoste să fie fără de margini şi care să-şi sacrifice chiar şi viaţa pentru mine!

— E cam greu să găseşti o astfel de femeie! În orice caz, Sidonie Carnot nu pare să aibă un astfel de caracter. Şi acum,

ascultă ce-ţi spun: s-ar putea totuşi întâmpla ca să ajungeţi amândoi într-un mare pericol. Să fii atent şi să constaţi care din noi doi a avut dreptate!

Burdett zâmbi.

— Sper că vom fi cruţaţi de un asemenea pericol. Dar dacă totuşi s-ar întâmpla lucrul acesta, mă voi gândi la cuvintele d-tale.

— Îmi promiţi!

— Îţi dau cuvântul meu de onoare, cu toate că nu ştiu ce…

— Foarte bine! Şi acum, pot să-mi iau liniştit rămas bun. Sunt încântat de rezultatul vizitei pe care ţi-am făcut-o. În cazurile de felul celui cum e al d-tale, fiecare trebuie să-şi fie propriul său judecător. Nu poţi avea încredere nici în sfatul părinţilor şi nici în cel al prietenilor. Trebuie să te încredinţezi singur de adevăr, să te observi singur şi mai ales pe aceea pe care o iubeşti. Şi acum, rămâi cu bine! Vreau să-ţi mai spun că tatăl d-tale nu-ţi vrea răul. Din contra, m-a rugat să te întreb dacă nu ai nevoie de bani.

— Mulţumesc, am tot ce-mi trebuie! Ştii prea bine că am moştenit o avere foarte mare de la mama mea, aşa că am credit la băncile din Paris.

— Nu te-ai căsătorit încă?

— Încă nu, dar sper ca în scurt timp mă voi căsători cu Sidonie. Vom fi fericiţi! De ce nu vrei să cunoşti pe logodnica mea?

Percy Stuart îşi lua repede pălăria din cuier răspunzând:

— Poate mai târziu, acum însă nu!

Apoi părăsi camera.

Pe drum, tânărul american chibzui asupra mijloacelor, prin care ar putea să convingă pe Burdett că Sidonie Carnot nu era femeia pentru el. Urmarea planului pe care şi-l făcu Percy Stuart fu că în zilele următoare un automobil elegant staţiona în apropierea hotelului unde locuiau Sidonie şi Burdett.

Şoferul, care se împrietenise cu portarul hotelului, nu părea dornic să câştige bani. Când se întâmpla să fie chemat de clienţi, nu răspundea, ci rămânea liniştit în maşină, fumându-şi pipa şi privind mereu spre uşa hotelului.

Într-o zi, Burdett şi Sidonie ieşiră din hotel, în stradă. Burdett schimbă câteva cuvinte cu portarul hotelului, după care acesta se înclină politicos.

— Dacă domnul doreşte să facă o excursie plăcută prin împrejurimile Parisului — spuse el — v-aş sfătui să luaţi maşina de colo, din fata hotelului.

— Cunoşti pe şofer?

— Fireşte, e un om de încredere!

— Atunci, cheamă-l încoace!

Portarul făcu un semn şoferului, iar maşina trase la uşa hotelului

— Am vrea să facem o excursie de vreo două ore prin împrejurimile Parisului! se adresă Burdett şoferului. Ne poţi duce în locurile cele mai frumoase?

Iar Sidonie adăugă:

— Dar nu cu prea mare viteză!

— În mine puteţi avea toată încrederea, madame, răspunse politicos şoferul.

Cu aceste cuvinte, el deschise uşa maşinii.

III. O PROFEŢIE

Burdett ajută tinerei sale logodnice să se urce în maşină, instalându-se apoi lângă ea.

În timp ce maşina porni încet pe străzile Parisului, Burdett se adresă iubitei sale:

— Văd că nu-ţi prea plac plimbările cu automobilul. Am observat şovăiala ta de întotdeauna când ne urcăm într-o maşină. Nu înţeleg lucrul acesta, căci după cât ştiu eu nu eşti deloc fricoasă!

Sidonie se sprijini de el.

— E o poveste cam ciudată! răspunse ea. Am să ţi-o spun, dar să-mi promiţi că nu vei râde de mine! Teama mea de automobil e în legătură cu o profeţie.

— Crezi în asemenea prostii?

— Nu vorbi aşa, dragă! Am fost la o prezicătoare, la care vine cea mai bună societate din Paris. Ea mi-a dat în cărţi. Consultaţia aceasta m-a costat destui bani.

— Şi ai dat bani, ca să-i asculţi poveştile?

— Nu tocmai aşa. Ea mi-a spus numai că fericirea mea va fi compromisă din cauza unei automobil. N-am prea înţeles bine ce a vrut să spună. Înseamnă oare că, într-o bună zi, mă voi nenoroci într-un accident de automobil? Din cauza aceasta am o cumplită aversiune împotriva plimbărilor cu automobilul.

Burdett izbucni în hohote de râs.

— Eşti o prostuţă, Sidonie! spuse el. Prezicătoarele acestea spun ce le trece prin cap. Unuia îi spune că va avea o nenorocire în dragoste, altuia că se va îmbolnăvi, iar unui al treilea îi prezice lozul cel mare la loterie. Cine se mai lasă astăzi înşelat de asemenea femei?

Automobilul cu care călătorea tânăra pereche ieşise tocmai din oraş, parcurgând acum şoseaua de asfalt care ducea spre ţară. Sidonie cunoştea împrejurimile Parisului.

— Cred că şoferul se duce spre Versailles, spuse ea. Băiatul acesta pare să fie într-adevăr foarte priceput. Conduce admirabil maşina!

— Îşi cunoaşte bine meseria, atâta tot! Oh, cât te iubesc! De ce să-ţi legi viaţa de numele Burdett, de la care numai supărări am?

— Nu-ţi face sânge rău! Te iubesc doar aşa de mult! Asta ar trebui să te facă fericit.

— Da, dar e vorba de tatăl meu! Am ţinut întotdeauna la el. Nu mă pot obişnui cu gândul că trebuie să mă despart de el.

— Lasă-mă atunci, să-mi urmez calea mea! Astfel, te vei putea împăca imediat cu tatăl tău.

— Să mă despart de tine? Mai bine aş muri! Ştiu că mă iubeşti din adâncul sufletului şi că ţi-ai jertfi chiar şi viaţa, pentru mine.

— Ei vezi, dacă ai găsit în mine o astfel de femeie, trebuie să jertfeşti şi tu totul pentru ea!

Burdett vru să răspundă, dar în aceeaşi clipă îşi îndreptă atenţia în altă parte. Scoase puţin capul din maşină. Apoi, clătină nedumerit din cap.

— Şoferul acesta pare să fi înnebunit! Uite cu ce viteză nebună a pornit pe şoseaua aceasta periculoasă!

Şoferul dăduse o viteză fantastică maşinii, care parcurgea acum şoseaua, din vârful unui deal.

Intenţiunea vădită a şoferului era de a expune unui pericol pe cei doi pasageri ai lui. Şoferul nu era altul decât Percy Stuart, care se hotărâse să ajungă cât mai repede la o soluţionare a însărcinării primite din partea clubului Excentric.

El ştia că şoseaua trece pe la marginea unor râpi foarte adânci. În mod intenţionat, vroia să provoace un mic accident, dar în aşa fel ca maşina să nu se sfarme, iar viaţa pasagerilor să nu fie de fapt în pericol. În felul acesta, putea da ocazie lui Burdett să constate dacă Sidonie Carnot, în faţa pericolului, se gândeşte numai la salvarea lui.

— Şofer! Şofer! strigă Burdett.

Dar Percy Stuart nu-l asculta. Maşina zbura pe şosea, apropiindu-se tot mai mult de locul unde se aflau râpele adânci. Distanţa până acolo era acum de numai cinci sute de metri.

În momentul acesta, se produse ceea ce aştepta Percy Stuart. Sidonie scoase un ţipăt strident de groază. Ea îşi dăduse seama de pericol. Se încleştă cu ambele mâini de braţul lui Winegger, strigând disperată:

— Salvează-mă! Nu ţi-am spus că nu trebuie să plec cu automobilul? Acum sunt pierdută! Dar nu vreau să mor! Vreau să mai trăiesc. Sunt încă aşa de tânără! De ce nu m-ai

ascultat? Pentru ce ai fost aşa de încăpăţânat?

Percy Stuart, care-şi ascuţise auzul, era atent la toate aceste cuvinte. El se gândi: «vorbeşte aşa mai departe, că e bine pentru mine!«

Acum, automobilul se înclină într-o parte. Sidonie scoase un ţipăt îngrozitor, băgându-şi capul în pernele maşinii.

— Ce bine ar fi fost să nu te fi cunoscut niciodată! Din cauza ta, trebuie să mor aşa de tânără!

Percy Stuart triumfa. Îşi ajunsese scopul. Acum, Burdett Winegger putea să se convingă cu cine are de-a face. Desigur că îşi va schimba atitudinea faţă de Sidonie.

Percy încercă să înfrâneze maşina. Dar, spre groaza lui, se produse ceva neaşteptat. Frâna se defectase. Prăpastia se afla acum la o distanţă de numai o sută de metri. În câteva clipe, maşina s-ar fi prăbuşit în adâncime. Percy Stuart se îngrozi. Încordându-şi toate puterile, încercă din nou să manevreze frâna. Maşina ajunsese la marginea prăpăstiei. Percy închise ochii, smuncind încă o dată de frână.

Maşina se opri!

În automobil, Sidonie îşi pierduse cunoştinţa. Burdett rămăsese nemişcat, cu ochii ieşiţi din orbite şi cu figura palidă ca ceara. Percy Stuart i se adresă:

— Salvarea ne-a venit în ultimul moment!! Staţi liniştit, căci voi da imediat maşina înapoi!

Burdett se răsti însă la el:

— Eşti un nebun! Te voi da pe mâna politiei! Cum de ai putut să ne expui unui astfel de pericol?

Percy Stuart îl privi fix în ochi.

— La aceasta, vă voi răspunde mai târziu, domnule! Acum, trebuie că ne întoarcem în oraş. Cred că renunţaţi la plimbare?

— Du-ne repede acasă!

Percy reuşi să dea înapoi maşina şi apoi porni spre oraş.

Între timp, Sidonie Carnot îşi revenise în simţiri. Ea răsuflă adânc şi se uită apoi cochet la Burdett. Dar tânărul american stătea ţeapăn şi nici nu se uita la ea. Sidonie îşi sprijini din nou capul de umărul lui.

— Burdett, dragă Burdett, a fost îngrozitor!

— Fireşte, a fost îngrozitor pentru mine. Acum ştiu totul!

— Cu ştii, iubitule?

— Despre aceasta vom vorbi la hotel.

— Dar, Burdett, eu nu te înţeleg deloc! În loc să mă strângi în braţele tale şi să fii mulţumit că Dumnezeu mi-a auzit rugăciunea şi ne-a salvat, tu…

— Dacă e vorba de rugăciune, adu-ţi aminte că te-ai rugat numai pentru salvarea ta! Dar, după cum ti-am spus, vom vorbi mai târziu despre aceasta.

— Dacă te porţi aşa cu mine, sar din maşini şi mă arunc în prăpastie!

Burdett nu răspunse nimic. Sidonie, observând starea lui sufletească, tăcu şi ea din gură.

După puţin timp, maşina trase în faţa hotelului. Portarul se grăbi să deschidă uşa maşinii.

— V-aţi întors atât de repede, domnule!

— Să-ţi fie de cap şoferul pe care mi l-ai recomandat! mormăi Burdett. Era cât pe ce sa ne prăbuşim într-o prăpastie din cauza lui.

Apoi, Burdett se adresă şoferului:

— Cât ceri pentru această cursă nebună?

Percy Stuart se aplecă puţin de la volan, privind în ochi pe Burdett şi şoptindu-i:

— Nu am nicio pretenţie, Burdett Winegger! Am vrut numai să te conving că femeia pe care o iubeşti nu e demnă de d-ta. Gândeşte-te la aceasta şi trage consecinţele! Dacă vrei să-mi mai vorbeşti, mă poţi găsi la Grand Hotel!

Apoi, automobilul plecă. Winegger privi uluit după ciudatul şofer. Acum, ştia totul.

Se urcă în apartamentul său, reflectând asupra celor petrecute. Percy Stuart îl convinsese că Sidonie Carnot nu e femeia pentru el. N-ar fi mai bine să rupă relaţiile cu ea? Ce folos de frumuseţea ei, dacă nu-l iubeşte cu adevărat?

După câteva minute, Burdett intră hotărât în camera Sidoniei. Ea îl primi afectuos, întinzându-i ambele mâini:

— E frumos că ai venit, dragă prietene! Mă bucură că ai regăsit drumul la mine. Vreau să-ţi cer scuze! Îmi dau seama că n-am fost destul de curajoasă. Dar nu sunt decât o biată femeie slabă! De unde puteam să ştiu că mă pui la încercare?

Burdett rămase rece.

— Din nefericire, nu ai reuşit la examen! îi răspunse el. Mi-ai dovedit că viaţa d-tale ţi-e mai dragă decât persoana mea. Vei înţelege deci că trebuie să renunţ la căsătorie.

Sidonie încerca să-şi ascundă iritarea, printr-un zâmbet fals.

— Eşti încă enervat, dragul meu. Cred că te-a învăţat cineva să-mi întinzi această cursă. Cine o şoferul cu care am plecat? Mi se pare că era un prieten al tău!

— N-am niciun motiv să-ţi ascund adevărul. E cam aşa cum bănuieşti. Numai că punerea la încercare nu e opera mea, ci a altuia, care a lucrat fără să mă întrebe. Bineînţeles însă, că acum îi sunt recunoscător pentru serviciul pe care mi l-a făcut. Cel care mi-a deschis ochii e un bun prieten al meu, renumitul Percy Stuart.

În ochii Sidoniei sclipi un fulger de ură. Ea întrebă iritată:

— Percy Stuart? A lucrat din ordinul clubului Excentric? A avut poate însărcinarea să ne despartă!

— Poate!

— Şi se mai află la Paris!

— Da, stă la Grand Hotel!

— Bine, am să-i arăt eu că Sidonie ştie să-şi ia revanşa! Am să-l pedepsesc, chiar de ar fi să mor în puşcărie! Voi şti cel puţin că mor pentru dragostea mea. Dacă te desparţi de mine, viaţa mea nu mai are nicio valoare!

Înainte ca Burdett să mai poată spune ceva, Sidonie părăsi camera, trântind uşa în urma ei. Burdett auzi apoi cum ea încuie uşa pe dinafară. Se mai auziră paşii pe coridor şi apoi se făcu tăcere.

Burdett se duse la fereastră. Era însă imposibil să sară în curte. În camera Sidoniei, unde fusese încuiat, nu era sonerie. Soneriile se aflau în celelalte două camere ale apartamentului. Burdett se duse din nou la fereastră şi începu să strige. Trebuia să fie cât mai repede liber, spre a se duce să avertizeze pe Percy Stuart de pericolul ce-l ameninţă din partea franţuzoaicei, care părea că înnebunise de furie.

IV. PĂCĂLITĂ

Percy Stuart se odihnea liniştit în camera sa de hotel, când îi fu anunţată vizita unei tinere. Dându-şi seama că nu poate fi vorba decât de Sidonie Carnot, spuse servitorului că doamna poate să intre.

Tânărul american ştia că trebuie să se aştepte la ceva rău din partea acestei femei. Probabil că Burdett făcuse prostia de a-i spune totul.

Sidonie Carnot intră în cameră. Era mai frumoasă ca oricând. Dar în ochii ei strălucea furia. Se apropie de tânărul american, întrebându-l:

— D-ta eşti Percy Stuart?

— Da, domnişoară!

— D-ta ai fost şoferul de acum o ora? D-ta ai înscenat această comedie neruşinată! Am venit să mă răzbun! Află că vei muri!

Percy Stuart observase atent fiecare mişcare a franţuzoaicei şi mai ales mâna ei, care se mişca sub palton. În momentul în care Sidonie scoase revolverul, spre a trage asupra lui, tânărul american o apucă de mână cu o mişcare abilă, strângând-o atât de violent, încât tânăra începu să ţipe. Arma îi căzu pe covor, fără ca să se fi descărcat.

Percy Stuart împinse revolverul cu piciorul şi zâmbi.

— Ai dat greş! În astfel de chestiuni, nu-mi poţi fi superioară. Împotriva mea trebuie să lupţi cu alte arme. De altfel, ai o armă, care e cu mult mai eficace!

Sidonie rămase puţin încurcată şi întrebă fără să vrea:

— Care armă?

— Frumuseţea d-tale, domnişoară!

— Ah, d-ta poţi fi şi galant?

— Te-ai îndoit de aceasta? Dar să fim serioşi. Vrei să mă asculţi?

Cum Percy Stuart îi eliberase mâna, Sidonie se aşeză pe un scaun, lângă fereastră.

Percy se apropie de ea.

— Va să zică, mă cunoşti? o întrebă el.

— Am trăit doar la New York. Cine nu-l cunoaşte acolo pe Percy Stuart! Înainte, aveam multă stimă pentru d-ta. Dar de

când mi-ai jucat această comedie…

Percy o întrerupse.

— N-a fost o comedie, ci ceva foarte serios. Trebuie să ţii semn de motivul care m-a determinat să procedez astfel. Burdett e un băiat excelent, dar nu e bărbatul pentru d-ta. Bătrânul Winegger m-a rugat cu lacrimi în ochi să-i readuc fiul. Eu i-am promis lucrul acesta. Îmi pare rău că ţi-am pricinuit necazuri, dar spune-mi, te rog, sinceră: iubeşti într-adevăr pe Burdett?

Ea nu răspunse, clipind cochet din ochi. Percy Stuart continuă:

— Cred că te înţeleg acum foarte bine, Sidonie! A nu răspunde, e tot un răspuns. Află că eu te iubesc! De ce să-ţi legi viaţa de Burdett, care de fapt nu-ţi poate oferi nimic? Bătrânul Winegger are de gând să-şi dezmoştenească fiul, dacă se va căsători cu d-ta. Ce o să vă faceţi, după ce Burdett nu va mai avea bani? Şi acum, trecem la cealaltă parte a chestiunii. D-ta ştii că eu sunt bogat?

Sidonie răspunse, privindu-l drept în ochi:

— Ştiu! Eşti multimilionar. Dar pe mine nu mă interesează banii, când iubesc pe cineva.

— Într-adevăr? Ah, Sidonie, dacă ai răspunde dragostei mele! Ţi-aş jertfi totul!

— Şi dacă îţi voi spune acum că te iubesc?!

— Nu te-aş mai lăsă să te întorci la Burdett! Ai fi a mea!

— Să rămân la d-ta? Dar lucrurile mele şi bijuteriile?

— Voi avea eu grijă de ele. În două ore, îţi voi aduce toate lucrurile aici, la hotelul meu. Apoi, vom pleca în lume. Ce ar fi să plecăm chiar în această seară în Egipt?

Spunând aceste cuvinte, Percy atrase pe Sidonie în braţele lui.

— Numai pe tine te iubesc, Percy!

Pentru prima oară în viata ei, Sidonie Carnot era sinceră fată de un bărbat.

Percy Stuart triumfa. Femeia aceasta rea căzuse în cursă.

— Dragă Sidonie, nu vreau ca Burdett să-şi închipuie cine ştie ce de mine! Dacă renunţi la el şi vrei să trăieşti alături de mine, scrie te rog lui Burdett câteva rânduri în acest sens. Comunică-i că mă iubeşti şi că nu te vei mai întoarce niciodată la el!

Ea se declară de acord.

— Îi voi scrie totul şi-l voi ruga să-mi trimită imediat cuferele mele.

— Bine, poftim hârtie şi un stilou!

Sidonie se aşeză la masă şi reflectă puţin. Percy Stuart o rugă să-l scuze, că trebuie să plece pentru câteva clipe.

— Am de aranjat unele chestiuni, aici la hotel, spuse el.

Sidonie dădu din cap, iar Percy părăsi camera, ducându-se apoi la una din cabinele de telefon ale hotelului. Se puse imediat în legătură cu Burdett Winegger, care tocmai fusese eliberat din apartamentul lui.

— Alo! Aici Percy Stuart! D-ta eşti acolo, Winegger? Fii atent, că s-a întâmplat ceva foarte important. Vei primi îndată o scrisoare din partea Sidoniei.

— Ce are să-mi spună? Plecase doar să te omoare. Din fericire însă, văd că nu s-a întâmplat nimic! Pe mine m-a închis într-o cameră şi dacă personalul hotelului n-ar fi auzit strigatele mele...

— Aceasta ai să mi-o spui mai târziu. După cum vezi, nu mi s-a întâmplat nimic. Sidonie îţi scrie acum câteva rânduri, prin care îţi arată că mă iubeşte numai pe mine şi că vrea să rupă legăturile cu d-ta. Te roagă, de asemenea, să-i înapoiezi lucrurile. Fireşte că, în ce mă priveşte, e vorba numai de o comedie. Am vrut să te conving cât de mult te-ai înşelat asupra acestei femei. Trimite lucrurile ei încoace şi întoarce-te apoi la tatăl d-tale. Am să-ţi telegrafiez cele ce se vor mai întâmpla.

Burdett primi scrisoarea, al cărei conţinut rece şi cinic îl vindecă pe deplin de pasiunea pe care o avusese faţă de Sidonie. În aceeaşi seară franţuzoaica, împreună cu Percy, călătoreau spre sud, într-un compartiment al expresului. Obosită de cele petrecute, Sidonie adormi. Când se trezi, înainte de Nisa, Percy Stuart dispăruse. Ea îl căută prin întreg trenul, dar află că tânărul american se dăduse jos la una din staţiile mai mici.

Abia acum, Sidonie Carnot îşi dădu seama că a fost din nou păcălită de Percy Stuart. Ea rămase la Monte Carlo, unde făcu imediat cunoştinţa unui italian bogat, uitând pe Percy Stuart şi pe Winegger.

Burdett se întoarse la tatăl său. După câţiva ani, se căsători

şi fu fericit. Lui Percy Stuart îi rămase veşnic recunoscător.

Percy Stuart, care se întorsese imediat la Paris, după ce părăsise pe Sidonie, primi în câteva zile o telegramă din partea clubului Excentric, conţinând:

Cea de-a 84-a însărcinare

Pe acoperişurile câtorva case din strada Sebvastopol din Paris, îşi face apariţia noaptea un somnambul. Nimeni nu-l cunoaşte, căci dispare întotdeauna fără de urme. Percy Stuart e însărcinat să-l identifice pe acest somnambul şi să-l vindece.

Excentric Club.

---- VA URMA ----